

Harenaar helpt pelgrims

Geplaatst op: vrijdag 23 september 2011 om 10:27 in categorie [Nieuws](#) door Redactie

Kinesioloog Henk Visser en zijn vrouw Marike Oosterheert reisden deze zomer naar Spanje met een bijzondere missie. Ze deden vrijwilligerswerk voor de pelgrims die naar de bedevaartplaats Santiago de Compostela lopen. En net als de pelgrims kwamen ze zichzelf tegen.

Ze zijn gek op Spanje, spreken een aardig woordje Spaans en, zoals zoveel Nederlanders, wilden ze hun vakantie graag in dat land doorbrengen. Toch wijken Henk Visser (60) en Marike Oosterheert (51) nogal af van de gemiddelde Spanje-toerist. “Met Spanje bedoel ik niet de Costa’s”, zegt Henk. Wekenlang liggen bruinbakken in de zon is geen bezigheid die het stel aanspreekt. “Wat wij zochten, noem ik ‘praktische spiritualiteit’”, licht hij toe. “De nadruk ligt vooral op zinnig bezig zijn. En daarbij wilden we onze kennis, vaardigheden en ervaring inzetten.”

“Bovendien wilden we er graag langer zijn dan een ‘gewone’ vakantie”, vult Marike aan. “Want dan ben je er écht, zie je de cultuur en merk je hoe de mensen zijn en hoe ze leven.”

Je kunt niet alles meenemen

Henk is kinesioloog en herstelt evenwichtsverstoringen in de energiehuishouding van zijn cliënten. Marike werkt met Therapeutic Touch, een behandeling die het energieveld harmoniseert, en geeft voetmassage. Ze kochten een oude camper, vulden die met een massagetafel en een heleboel natuurlijke producten die ze van sponsors kregen en trokken naar het Spaanse dorp Rabanal del Camino om pelgrims te helpen. Dwars door Noord-Spanje loopt de oude bedevaartroute Camino de Santiago. De route start op verschillende plaatsen en eindigt in de bedevaartplaats Santiago de Compostela. Jaarlijks lopen duizenden mensen de tocht, of delen ervan. Als vakantiebezigheid of als manier om dichterbij zichzelf te komen, om levensvragen aan te pakken. Want jezelf tegenkomen doe je zeker tijdens de tocht. De *camino*, de weg, leidt dwars door de Pyreneeën, door hoogvlaktes, waar het bloedheet kan zijn, en door uitgestrekte gebieden waar je, behalve andere bedevaartgangers, vrijwel geen

mensen tegenkomt. “Mensen moeten niet alleen figuurlijk maar ook letterlijk ‘loslaten’”, zegt Marike. “Je kunt gewoon niet alles meenemen wat je wilt op zo’n tocht. Dat is veel te zwaar.”

Geen water, elektriciteit of wc

Onderweg overnachten de pelgrims veelal in herbergen, waarvan sommige worden gerund door vrijwilligers. Een van die herbergen staat in Rabanal del Camino, halverwege tussen de Franse grens en Santiago de Compostela. “De herberg is eigendom van een Engels broederschap”, vertelt Henk. “De pelgrims krijgen er een maaltijd en brengen daarna de nacht door in slaapzalen om de volgende dag weer verder te lopen.” En net als bij een Elfstedentocht krijgen de pelgrims bij de herberg een stempeltje op hun kaart, als tastbare herinnering aan de tocht. Via via kwamen Henk en Marike in contact met de Nederlandse eigenares van een vervallen *finca*, boerderij, in het gehucht La Maluenga. Op een verlaten, verwilderd terrein zonder water, elektriciteit en wc, waarop enkele vervallen, leegstaande schuren stonden, installeerden ze zich voor vier weken met hun camper. Ze laten een paar idyllische foto’s zien. “Elke dag liepen we in ongeveer veertig minuten dwars door dit dal naar de herberg in Rabanal del Camino”, zegt Henk terwijl hij een zonnig diep dal aanwijst, kleurrijk begroeid met allerlei planten en bloemen. “En water haalden we met een oude kruiwagen en jerrycans van de bron in La Maluenga.”

Frans jongetje

Bij de ingang van de herberg plaatsten Henk en Marike een schoolbord dat ze hadden gekocht bij de Havos en waarop ze hun diensten -kinesiologische behandelingen, Therapeutic Touch en voetmassage- aanboden. “We mochten er geen geld voor vragen. Zelfs geen vrijwillige bijdrage”, vertelt Marike. “Dat was even slikken omdat we natuurlijk wel onkosten maakten en Henk zijn inkomsten stoppen tijdens vakanties. Maar we kozen ervoor om het toch te doen en dat was goed.” Tijdens hun verblijf ontmoetten Henk en Marike veel verschillende mensen. “Er woonden een Duitse homeopate, een Spaanse kunstenaar en La Maluenga heeft een soort gekozen ‘burgemeester’. Vooral die laatste heeft ons veel geholpen. Ook het contact met de *hospitaleros*, de vrijwilligers van de herberg, was erg prettig”, vindt Henk. “En natuurlijk spraken we met heel veel pelgrims. Elke dag behandelden we zo’n twee en half uur lang mensen met allerlei verschillende nationaliteiten, ruim honderd in totaal.”

Ze laten een foto zien van een klein jongetje dat geconcentreerd met zijn ogen dicht een voetmassage ondergaat. “Een Frans gezin, met een paar kleine kinderen, liep een deel van tocht”, vertelt Henk. “Ze waren in het Oosten van Frankrijk begonnen. La Maluenga ligt zo’n driehonderd kilometer van de Franse grens.”

Dingen die er toe doen

Niet alleen pelgrims komen zichzelf tegen. Ook Henk en Marike liepen tegen hun angsten en drijfveren aan. “Ik ben bang voor sommige insecten”, bekent Marike. “Dat ik het mikpunt werd van een hardnekkige vlooiënkolonie was een confronterende ervaring.” Ook hun gebrek

aan technische kennis, in combinatie met de oude camper, zorgde af en toe voor stress en onzekerheid. Toch hebben ze geen spijt van de tocht. Want: “Het gaat om de dingen die er echt toe doen”, zegt Marike. Henk beaamt: “Daar in Spanje leefden we in een wereld ver van alles waarover we ons normaalgesproken druk maken. En ook dan draait de wereld gewoon door.” (GB)

Meer informatie: telefoon (050)4042196 of www.de-verbeelding.org en www.hulpbijdepressie.nl.